

CANTATA INFANTIL

Cantata per a Cor Infantil,
Flauta, Oboè, Clarinet, Fagot i Narrador

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de les corals escolars de l'any 1999

Història d'un regal

Música de:

Poire Vallvé

Text de:

Laia Santanach

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de corals
escolars de l'any 1999". Estrenada l'1 de juny al teatre Principal

Història d'un regal

1a edició: maig de 2010

Disseny coberta: Eulàlia Sayrach
Maquetació: DINSIC GRÀFIC

© Poire Vallvé, de la música

© Laia Santanach, del text

© DINSIC Publicacions Musicals, S.L.
Santa Anna, 10, E3a / 08002-Barcelona

Imprès a: EDUGRAF
Diputació, 343
08009 Barcelona

Dipòsit Legal: B-15247-2010
ISMN: 979-0-69210-649-4

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la reprografia i el tractament informàtic, així com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.
Santa Anna, 10, E 3a - 08002 Barcelona
Telf. +34-93.318.06.05 - Fax +34-93.412.05.01
e-mail: dinsic@dinsic.com
www.dinsic.es • www.dinsic.com
www.dinsic.cat

Índex

Presentació	5
1. Moltes felicitats, avi!	8
2. Cançó de l'hospital.	17
3. Avui la mestra ens ha explicat...	27
4. Li podríem fer un regal.	32
5. Se m'ha acudit...	39
6. Miro el carrer...	48
7. Escolta...	55
8. En cada cançó...	63

PRESENTACIÓ

L'any 1998 vaig demanar a en Poire Vallvé una cantata per al programa de corals escolars dels CEIP de Badalona. En Poire ja ens havia ajudat a treballar en aquest projecte que, en aquests moments, ja té més de vint anys de vida.

Per les característiques de les corals que participen en aquest programa, havia de ser una cantata que tots els nens i nenes de Primària de 1r a 6è poguessin cantar, a més que els alumnes del conservatori de música de Badalona poguessin tocar-ne la part instrumental.

També ens agradava, i ens agrada, que les cançons d'una cantata puguin ser cantades amb independència, com a repertori de classe, per tal d'anar ampliant-lo i que no quedin emmarcades dins d'un context concret d'una obra concreta.

En Poire em va plantejar la temàtica de la cantata i em va agradar molt: un nen no s'acaba de trobar bé, se sent malalt... està malalt. Té tot el suport de la família, els tiets, els avis, els amics, els metges... Va a l'hospital, on s'està una temporada... Els companys de classe li volen fer un regal i no saben què... Ai! un somni diu a un amic que n'hi ha un, de regal! El millor regal és aquell que no es toca, que no fa nosa, que no s'embolica... UNA CANÇÓ! La cançó més bonica per a l'amic malaltó.

En Poire i la Laia Santanach, que va escriure la *Història d'un regal*, van combinar magistralment text i música.

També vull dir que a l'hora de presentar-la als alumnes es pot fer un treball més global, a partir d'experiències per les quals tots alguna vegada passem, i que està bé parlar-ne i compartir-les a la classe.

Així, el dia que la vam estrenar va ser un èxit! Tant és així que aquest curs 2009/10 la tornem a fer! El professorat que ja hi era aleshores en tenim un gran record!

Musicalment és bonica, dolça, poètica i cadascuna de les vuit cançons té una particularitat diferent. A l'hospital tothom va de pressa, tothom corre! ("Cançó de l'hospital"). Quan en Robert –així es diu el nostre amic– està ingressat se sent una mica sol ("Miro el carrer"). A l'escola, la mestra els explica que en Robert no vindrà durant uns dies ("Avui la mestra ens ha explicat") i pensen què li poden regalar ("Li podríem fer un regal").

És una cantata que està escrita pensant en alumnes que no són estudiants de música, que fan la música a l'escola, i que, us ho puc assegurar, agrada a tots, nens i nenes, mestres i famílies quan assisteixen al concert.

A un nivell més tècnic és una cantata amb peces a cànon, a una i a més veus, però depenent dels alumnes amb què la treballem, podem flexibilitzar i adaptar el que més convingui, així com la instrumentació. Està inicialment pensada per quartet de fustes –flauta travessera, oboè, clarinet i fagot– però dóna possibilitats a altres grups instrumentals, com el quartet de corda.

Jo mateixa l'he treballada amb diferents tipus d'alumnes i també d'edats diverses, i és una de les cantates que més m'estimo.

Em fa molta il·lusió que es publiqui, així podrà arribar a molta més gent que en gaudiran cantant-la.

Gràcies Poire, mestre i amic, per aquest treball!

Núria Losada

PRESENTACIÓN

En 1998 pedí a Poire Vallvé una cantata para el programa de corales escolares de los CEIP de Badalona. Poire ya nos había ayudado anteriormente a trabajar en este proyecto que, en estos momentos, ya cuenta con más de veinte años de vida. Para las características de las corales que participan en este programa, tenía que ser una cantata que todos los niños y niñas de Primaria, de 1º a 6º, pudieran cantar; además, su parte instrumental debía poder ser tocada por los alumnos del Conservatorio de Música de Badalona.

También nos gustaba, y nos gusta, que las canciones de una cantata pudieran ser cantadas con independencia unas de otras, como repertorio de clase, para que éste vaya ampliándose y para que no quedasen enmarcadas dentro de un contexto y obra concretos.

Poire me planteó la temática de la cantata y me gustó mucho: un niño no se encuentra del todo bien, se siente enfermo... está enfermo. Tiene el apoyo de su familia, sus tíos, abuelos, amigos, médicos... Va al hospital, donde se quedará durante una temporada... Los compañeros de clase quieren hacerle un regalo y no saben cuál... ¡Ay! ¡Un sueño sugiere a uno de sus amigos que existe un regalo! El mejor regalo es aquél que no se toca, que no molesta, que no se hace un lío... ¡UNA CANCIÓN! La canción más bonita para el amigo enfermito.

Poire y Laia Santanach, que escribió *Història d'un regal* [Historia de un regalo], combinaron de manera magistral texto y música.

También quiero decir que a la hora de presentar la cantata a los alumnos se puede realizar un trabajo más global a partir de experiencias por las que todos alguna vez hemos pasado y que está bien hablarlas y compartirlas en clase.

Así, el día que la estrenamos, ¡fue un éxito! ¡Tanto es así que este curso 2009/10 la volveremos a interpretar! ¡Todo el profesorado que ya estuvo presente entonces guardamos un gran recuerdo de ello!

Musicalmente es bonita, dulce, poética, y cada una de las ocho canciones tiene una particularidad diferente. ¡En el hospital todo el mundo va deprisa, todo el mundo corre! ("*Cançó de l'hospital*" ["Canción del hospital"]). Mientras Roberto –así se llama nuestro amigo– está ingresado, se siente algo solo ("*Miro el carrer*" ["Miro la calle"]). En la escuela, la maestra explica a los alumnos que Roberto no irá a clase durante algunos días ("*Avui la mestra ens ha explicat*" ["Hoy la maestra nos ha contado"]) y juntos piensan qué podrían regalarle ("*Li podriem fer un regal*" ["Le podríamos hacer un regalo"]).

Es una cantata que está escrita pensando en alumnos que no sean estudiantes de música, que hagan música en la escuela, y que, os lo puedo asegurar, gusta a todos: niños, niñas y maestros, y familias, cuando éstas asisten al concierto.

A un nivel más técnico, se trata de una cantata con piezas a canon a una y más voces. Pero dependiendo de los alumnos con los que trabajemos, podemos flexibilizar y adaptar dichas piezas como más nos convenga. Lo mismo sucede con la instrumentación. Aunque inicialmente está pensada para cuarteto de maderas –flauta travesera, oboe, clarinete y fagot–, ofrece posibilidades a otros grupos instrumentales como el cuarteto de cuerda.

Yo misma la he ensayado con diferentes tipos de alumnos de edades diversas y es una de las cantatas que más quiero.

Me hace mucha ilusión que se publique; así podrá llegar a mucha más gente que van a poder gozar cantándola.

¡Gracias Poire, maestro y amigo, por este trabajo!

Núria Losada

PRESENTATION

1998 I asked Poire Vallvé to write a cantata for the Badalona CEIP school choral program. He already had helped us with that project before, which, at the moment, is already more than twenty years old. Due to the characteristics of the chorals participating in the project, the cantata had to be suitable for children in primary education (1st to 6th grade) and its instrumental part easy enough to be played by the pupils of the Badalona Conservatory.

We also liked –and like– its songs to be independent from each other, so that they could be sung separately as a widening of the class repertoire and would not stay stuck to one particular context and piece.

Poire set out to me the subject of the cantata, which I liked a lot: a boy doesn't feel well, he feels sick... he is sick. He gets the support of his family, uncles, grandparents, friends, doctors... He goes to hospital, where he is going to stay for a period of time... His classmates want to give him a present and don't really know what... Oh! A dream inspires one of his friends! The best present would be something that doesn't have to be touched, that doesn't get in the way, that doesn't get anybody worked up... A SONG! The most beautiful song for the little sick friend.

Poire and Laia Santanach, who wrote *Història d'un regal* [Story of a Present] brilliantly combined text and music.

I would also like to remark that the subject of the cantata may be approached more globally when presenting it to pupils, by talking about experiences we all make and which are good to be talked of and shared in class.

The day we premiered the cantata, it was a huge success! So much so, that we are going to perform it once again in the present academic year 2009/10! The teachers who already attended the premiere have a great memory of it!

Musically beautiful, sweet and poetic, each of the eight songs has its own special feature. In hospital, everybody is in a rush! ("Song of the Hospital"). During his stay in hospital, Roberto –that's the name of our friend– feels a bit lonely ("I Contemplate the Street"). At school, the teacher tells the pupils that Roberto isn't going to come to school for some days ("Today Our Teacher Told Us") and they start thinking about what they could give Roberto as a present ("We Could Give Him a Present").

This cantata is written for pupils who don't receive any special musical education, but study music at school, and, I can assure you that everybody –boys, girls, teachers and families– like it.

Technically, it is a cantata with pieces containing canons for one or more voices. But depending on the pupils we are working with, the pieces can be adapted to our needs. The same as the instrumentation, which initially was meant to be for wood quartet –flute, oboe, clarinet and bassoon–, but offers possibilities to other instrumental groups such as a string quartet.

I have rehearsed this cantata with pupils of different kinds and age and it is one of the cantatas I love most.

I am very happy about it being published, thus it will be available for more people, who are going to enjoy singing it.

Thank you, Poire, teacher and friend, for this work!

Núria Losada

CANTATA INFANTIL

Història d'un regal

Música: Poire Vallvé
Text: Laia Santanach

1. Moltes felicitats, avi!

$\text{♩} = 60$ NARRADOR: Aquell dia hi havia festa grossa al cinquè primera

I veu

II veu

Flauta
(Violí)

Oboè
(Violí)

Clarinet (si b)
(Viola)

Fagot
(Violoncel)

mp *mf* *mp* *mf* *mp* *mf*

del carrer de la Sal número 57, és a dir, a casa dels avis d'en Robert, perquè l'avi en feia més

6

cresc.

cresc.

cresc.

cresc.

de setanta i tota la família s'havia reunit per celebrar-ho.

12

cresc.

3. Avui la mestra ens ha explicat...

ROSA: -Els metges ens han dit que haurà d'estar força dies a l'hospital, per això si tu, la seva mestra, ho poguessis

$\text{♩} = 80$

I veu

II veu

Flauta (Violí)

Oboè (Violí)

Clarinet (si b) (Viola)

Fagot (Violoncel)

legato

p

p

p

explicar als seus amics de classe, en Robert estaria molt més tranquil. Tè tantes ganes de veure'ls!

5

1 *legato*

mp

A - vui la mes-tra ens ha ex - pli -

mp

8

cat legato per què en Ro-bert no és a clas - se, ens ha

mp A - vui la mes-tra ens ha ex - pli - cat per què en Ro-bert no és a clas - se,

11

dit, ens ha dit, ens ha dit que el que li pas - sa

ens ha dit que el que li pas - sa se - ri - a com un cons - ti -

8. En cada cançó...

final

NARRADOR: Eren els amics de l'escola! Li havien portat una cançó!
Li havien regalat una cançó!

1 $\text{♩} = 60$ NARRADOR: Ja us podeu imaginar com es va posar de content en

I veu

II veu

Flauta
(Violí) *sempre legato*

Oboè
(Violí) *p*

Clarinet (si ♭)
(Viola) *mp*

Fagot
(Violoncel) *mp*

p

Robert.... De seguida la va aprendre, i de fet, ja no va deixar de cantar-la... per això ben aviat la van saber tots els nens de la seva planta i les infermeres i els metges i el pare i la

6 (1)

TEXT CATALÀ

Història d'un regal

Cantata per a cor infantil i conjunt instrumental

Text de Laia Santanach
Música de Poire Vallvé

1.

Aquell dia hi havia festa grossa al cinquè primera del carrer de la Sal número 57, és a dir, a casa dels avis d'en Robert, perquè l'avi en feia més de setanta i tota la família s'havia reunit per celebrar-ho.

- Moltes felicitats, avi!
Au, vine amb mi, Robert!
Vols pastís d'aniversari
o una mica de sorbet?
- Doncs... doncs no sé què em passa,
que no tinc gana ni set.

- On és el meu jersei, mare?
- Ara tens fred, Robert?
Si som dins d'una casa
i no hi ha pas res obert!
- Doncs... doncs no sé què em passa,
però tremolo de fred.

- On paren els cosins, oncle?
- Juguen dalt, al terrat.
No han parat de córrer i córrer.
Vés-hi, què fas aquí encantat?
- Doncs... doncs no sé què em passa,
que em sento massa cansat.

2.

RIING! RIING!... RIING! RIING!... RIING!

- Digui?
- Que hi és, la Rosa?
- Jo mateixa.
- Hola... Sóc la mare d'en Robert.
- Ah, hola. Què li passa, a en Robert? Ja fa dies que no ve a classe.
- Per això trucava, per explicar-te que encara tardarà un temps a poder tornar a l'escola. I és que un dia, de cop, en Robert va començar a perdre la gana, estava cansat, sempre tenia fred... Vam decidir dur-lo al metge i ...

Escales i doctors,
doctores i ascensors,
preguntes i una anàlisi,
pastilles i un xarop.

I amunt i avall d'urgències,
infermeres i emergències
i baixar-se els pantalons,
injeccions!

I ara a la camilla,
cal la radiografia
per veure bé,
per veure bé,
per veure bé els pulmons!

I amunt i avall d'urgències,

infermeres i emergències
i baixar-se els pantalons,
injeccions!
Consultori,
rebombori,
pediatria,
tot el dia.

Amunt i avall.
L'hospital!

3.

- Els metges ens han dit que haurà d'estar força dies a l'hospital, per això, si tu, la seva mestra, ho poguessis explicar als seus amics de classe, en Robert estaria molt més tranquil. Té tantes ganes de veure'ls!

Avui la mestra ens ha explicat
per què en Robert no és a classe.
Ens ha dit que el que li passa
seria com un constipat
agafat amb poca traça.

Avui la mestra ens ha explicat
per què en Robert no és a classe.
Ens ha dit el que li passa
i ens ha deixat ben preocupats:
no sabem què fer-hi, massa.

4.

- Què són aquestes cares llargues? Què són aquests posats tan moixos? Si vosaltres, els seus companys de classe, esteu tristos, qui animarà en Robert perquè els dies a l'hospital li passin ben de pressa? Hauríem de fer alguna cosa perquè sàpiga com ens recordem d'ell.

Li podríem fer un regal
per portar-li a l'hospital.

- L'hospital sempre està net...
- Que no embruti,
que no taqui,
que no empolsi cap paret!
- L'hospital és molt tranquil...
- Que no esveri,
que no espanti,
que no posi ningú a mil!

Li podríem fer un regal
per portar-li a l'hospital.

- L'hospital és ple de gent...
- Que no ocupi,
que no es perdi,
que no fugi enllà corrent!
- Un regal per en Robert...
- Que l'animi,
el diverteixi,
fins que estigui fort i ferm!

Li podríem fer un regal
per portar-li a l'hospital.

5.

Aquell dia, tots els nens i nenes de la classe van marxar cap a casa ben capficats: quin regal podrien fer-li, perquè se sentís ben animat i estigués sempre alegre?
I l'endemà, ja us ho podeu imaginar, tots van arribar a l'escola carregats amb un munt de bones idees. Tots havien pensat algun regal però... era tan difícil trobar-ne algun que anés bé per portar a l'hospital!... Si no era massa gran, era un niu de pols; si no era un niu de pols, era massa difícil de fer... Fins que finalment algú va dir...

Se m'ha acudit,
quan era al llit,
a mig camí d'un bell somni.
De tan parat,
jo he pensat:
Potser que no m'adormi.

1. Ben al marge de cap moda,
pot portar-se a dins o a fora,
nit i dia, estiu i hivern,
per gent gran o be per nens.
Un regal original,
compartir-lo és ideal!

2. No caldrà posar-li piles
ni canviar les bateries.
No li cal manteniment
i es maneja fàcilment.
Un regal original,
compartir-lo és ideal!

3. Li farà gran companyia
ara, avui, tota la vida.
Sentirà a cada instant
els amics al seu voltant.
Un regal original,
compartir-lo és ideal!

És un regal
que, a l'hospital,
no pot portar cap problema.
Per en Robert,
ho sé del cert,
serà una gran sorpresa.

6.

Per en Robert, el dies passaven a l'hospital. Metges i infermeres eren molt amables amb ell i aviat van arribar a fer-se bons amics. Tot i això, ell tenia ganes de sortir a jugar i de veure els companys de l'escola...

Miro el carrer darrere els vidres:
els cotxes passen, la gent també.
Busco pertot amics i amigues,
sols per jugar una estona amb ells.

No sé si és l'estar malalt,
que m'ha deixat la pell tan blanca,
o si és el blanc de l'hospital,
que m'ha pintat tota la cara.
Trobo a faltar tots els colors,
els de l'escola i els de casa,
els dels carrers i aparadors,
els del cel clar i els del mar fosc.

7.

- Robert, Robert! Que estàs despert?
Escolta!

Escolta!
No sents com la música et toca endintre?
Escolta!
Com fent pessigolles, voldria dir-te
que cantis,
que escoltis com, tot cantant, ja no estàs sol.
Doncs canta,
cantem-la tots junts, si vols...

8.

Eren els amics de l'escola! Li havien portat una cançó! Li havien regalat una cançó! Ja us podeu imaginar com es va posar de content, en Robert... De seguida la va aprendre i, de fet, ja no va deixar de cantar-la... Per això, ben aviat la van saber tots els nens de la seva planta i les infermeres i els metges i el pare i la mare i la germana i els cosins i els oncles i els veïns i... i, fins i tot, l'avi, que la cantava amb aquella veu de més de sentanta anys...
En Robert es va posar bo i, amb el temps, va esdevenir un noi ferm i eixerit, d'aquells que tenen la cara alegre i que sempre estan a punt per cantar-ne alguna. A en Robert, li agrada pensar que totes les cançons, com la seva, tenen alguna història bonica que ens parla de gent. Li agrada pensar que, si les cantem des de ben endins, sentirem la gent ben a prop nostre. Li agrada pensar que cada cançó és un pont que travessa temps i espai per unir les persones...

En cada cançó
hi ha una història que et parla
d'un Robert, d'una escola,
d'una mestra i uns doctors.

No ens direm adéu, sinó
fins (a) la pròxima cançó.

Amb cada cançó
pots fer nous amics i amigues
i sentir ben endintre
el ressò del seu amor.

No ens direm adéu, sinó
fins (a) la pròxima cançó.

En cada cançó
hi ha una veu que crida enfora,
que et vol dir alguna cosa.
Doncs escolta-ho sense por!

No ens direm adéu, sinó
fins (a) la pròxima cançó.

Barcelona, 22 de gener de 1999

TRADUCCIÓN AL CASTELLANO

Historia de un regalo

Cantata para coro infantil y conjunto instrumental

Texto de Laia Santacana
Música de Poire Vallvé

1.

Aquél día se celebraba una gran fiesta en el quinto primera de la Calle de la Sal número 57, es decir, en casa de los abuelos de Roberto, porque el abuelo cumplía más de setenta años y toda la familia se había reunido para celebrarlo.

– ¡Feliz cumpleaños, abuelo!
¡Anda, ven conmigo, Roberto!
¿Quieres pastel de cumpleaños
o un poco de sorbete?
– Pues... pues no sé qué me pasa,
que no tengo ni hambre ni sed.

– ¿Dónde está mi jersey, mamá?
– ¿Ahora tienes frío, Roberto?
¡Si estamos dentro de casa
y no hay nada abierto!
– Pues... pues no sé qué me pasa,
pero estoy temblando de frío.

– ¿Dónde están los primos, tío?
– Están jugando arriba, en el terrado.
No han cesado de correr y correr.
Anda, ve con ellos, ¿qué haces aquí parado?
– Pues... pues no sé qué me pasa,
que me siento demasiado cansado.

2.

¡RIIING! ¡RIIING!... ¡RIIING! ¡RIIING!... ¡RIIING!

– ¿Dígame?
– ¿Está Rosa?
– Yo misma.
– Hola... Soy la mamá de Roberto.
– Ah, hola. ¿Qué le pasa a Roberto? Ya hace días que no viene a clase.
– Por eso llamaba, para explicarte que todavía tardará un tiempo en poder volver al colegio. Y es que, un día, de repente, Roberto empezó a perder el hambre, estaba cansado, siempre tenía frío... Decidimos llevarlo al médico y...

Escaleras y doctores,
doctores i ascensores,
preguntas y un análisis,
pastillas y un jarabe.

Y para arriba y para abajo en urgencias,
enfermeras y emergencias.
¡A bajarse los pantalones:
inyecciones!

Y ahora a la camilla,
¡hay que hacerle una radiografía
para que podamos verle bien,
para que podamos verle bien,
para que podamos verle bien los pulmones!

Y para arriba y para abajo en urgencias,
enfermeras y emergencias.
¡A bajarse los pantalones:
inyecciones!

Consultorio,
alboroto,
Pediatria,
todo el día.
Para arriba y para abajo.
¡El hospital!

3.

– Los médicos nos han dicho que tendrá que estar bastantes días en el hospital, por eso, si tú, su maestra, pudieras explicárselo a sus compañeros de clase, Roberto estaría mucho más tranquilo. ¡Tiene tantas ganas de verlos!

Hoy, la maestra nos ha contado
por qué Roberto no está en clase.
Nos ha dicho que lo que le pasa
es como un constipado
cogido en muy mal momento.

Hoy, la maestra nos ha contado
por qué Roberto no está en clase.
Nos ha dicho lo que le pasa
y nos ha dejado bien preocupados:
no sabemos muy bien qué hacer.

4.

– ¿Qué son esas caras largas? ¿Qué es ese aire tan triste?
Si vosotros, sus compañeros de clase, estáis tristes, ¿quién va a animar a Roberto para que los días en el hospital pasen rápidamente? Tendríamos que hacer algo para que sepa cómo nos acordamos de él.

Podríamos hacerle un regalo
para llevárselo al hospital.

– El hospital siempre está limpio...
– ¡Que no ensucie,
que no manche,
que no empolve la pared!

– El hospital es muy tranquilo...
– ¡Que no alborote,
que no asuste,
que no ponga a nadie a mil!

Podríamos hacerle un regalo
para llevárselo al hospital.

– El hospital está lleno de gente...
– ¡Que no ocupe espacio,
que no pueda perderse,
que no huya corriendo!

– El regalo es para Roberto...
– ¡Que le anime,
le divierta,
hasta que esté fuerte y sano!

Podríamos hacerle un regalo
para llevárselo al hospital.

5.

Aquél día, todos los niños i niñas de la clase de Roberto se marcharon a casa rompiéndose la cabeza: ¿qué regalo podrían hacerle para que se sintiera bien animado y estuviera siempre alegre?

Y, al día siguiente, ya os podéis imaginar, todos llegaron al colegio cargados de un montón de buenas ideas. Todos habían pensado algún regalo, pero... ¡era tan difícil encontrar alguno que fuera adecuado para llevarlo al hospital!... O bien era demasiado grande, o estaba condenado a ser un nido de polvo. Y si no era un nido de polvo, era demasiado difícil de fabricar... Hasta que finalmente alguien dijo...

Se me ha ocurrido,
estando en mi cama,
en medio de un bonito sueño.
De tan parado que me he quedado,
he pensado:
Quizás que no me duerma.

1. Totalmente al margen de toda moda,
puede llevarse por dentro o por fuera,
noche y día, verano e invierno,
para la gente mayor o bien para los niños.
Un regalo original,
¡compartirlo es ideal!

2. No le hacen falta pilas
ni cambios de baterías.
No precisa mantenimiento alguno
y se maneja fácilmente.
Un regalo original,
¡compartirlo es ideal!

3. Le hará mucha compañía
ahora, hoy y toda la vida.
Sentirá, a cada instante,
a los amigos a su alrededor.
Un regalo original,
¡compartirlo es ideal!

Es un regalo
que, en el hospital,
no puede llevar ningún problema,
y, para Roberto,
lo sé de cierto,
será una gran sorpresa.

6.

Para Roberto, los días pasaban en el hospital. Médicos y enfermeras eran muy amables con él y pronto llegaron a hacerse buenos amigos. Aún así, él tenía ganas de salir a jugar y de ver a sus compañeros de clase...

Contemplo la calle tras los cristales:
los coches pasan, la gente también.
Por todas partes, busco amigos, amigas,
sólo para jugar un rato con ellos.

No sé si será por el hecho de estar enfermo,
que la piel me ha quedado tan blanca,
o bien si será el blanco del hospital,

que me ha pintado toda la cara.
Echo de menos todos los colores,
los del colegio y los de casa,
los de las calles y los escaparates,
los del claro cielo y los de la oscura mar.

7.

– ¡Roberto, Roberto! ¿Estás despierto?
¡Escucha!

¡Escucha!
¿No oyes cómo la música te toca adentro?
¡Escucha!
Como si te hiciera cosquillas, quería decirte
que cantes,
que escuches cómo, mientras cantas, ya no estás solo.
Canta, pues,
cantémosla todos juntos, si quieres...

8.

¡Eran los amigos del colegio! ¡Le habían traído una canción! ¡Le habían regalado una canción! Ya os podéis imaginar, cómo se puso de contento Roberto... Enseguida la aprendió y, de hecho, ya no dejó de cantarla... Por eso, pronto también la supieron todos los niños de su planta y las enfermeras y los médicos y el padre y la madre y la hermana y los primos y los tíos y los vecinos e... incluso el abuelo, que la cantaba con aquella voz de más de setenta años...

Roberto se recuperó y, con el tiempo, se convirtió en un chico sano y vivaracho, de esos que tienen la cara alegre y siempre están a punto para cantar alguna canción. A Roberto, le gusta pensar que todas las canciones, como la suya, tienen alguna historia bonita que nos habla de la gente. Le gusta pensar que, si las cantamos desde muy adentro, sentiremos a la gente muy cerca de nosotros. Le gusta pensar que cada canción es un puente que atraviesa tiempo y espacio para unir a las personas.

En cada canción,
hay una historia que te habla
de un Roberto, de un colegio,
de una maestra y unos doctores.

No nos diremos adiós, sino:
¡Hasta la próxima canción!

Con cada canción,
podemos hacer nuevos amigos i amigas
y sentir muy adentro
el eco de su amor.

No nos diremos adiós, sino:
¡Hasta la próxima canción!

En cada canción,
hay una voz que grita hacia fuera,
que te quiere decir algo.
¡Escúchalo, pues, sin temor!

No nos diremos adiós, sino:
¡Hasta la próxima canción!

Barcelona, 22 de enero de 1999

ENGLISH TRANSLATION

Story of a present

Cantata for children's choir and instrumental ensemble

Text by Laia Santacana

Music by Poire Vallvé

1.

That day there was a big party on the fifth floor of 57 Sal Street, that is at Robert's grandparents' place, because Robert's grandfather was over seventy and his whole family had gathered to celebrate it.

–Happy birthday, grandpa!
¡Come on with me, Robert!
Would you like some birthday cake?
Or maybe a bit of sorbet?
–Well... well I don't know what's wrong with me,
But I'm neither hungry nor thirsty.

–Where is my pullover, mum?
–Are you Could now, Robert?
But we are inside the house
And all Windows are closed!
–Well... well I don't know what's wrong with me,
But I'm shivering!

–Where are my cousins, uncle?
–They're playing upstairs on the terrace.
They have been running around all afternoon.
Come on, join them! What are you waiting for?
–Well... well I don't know what's wrong with me,
But I'm too tired.

2.

¡RIIING! ¡RIIING!... ¡RIIING! ¡RIIING!... ¡RIIING!

–Hello?
–Can I speak to Rosa?
–It's me.
–Hello... I'm Robert's mother.
–Oh, hello! What's wrong with Robert? He hasn't been to school for quite some days.
–This is why I'm calling. I wanted to tell you that he won't be able to come to school for quite some time now. One day he suddenly started to lose appetite, he was tired, was always cold... We then decided to take him to the doctor's and...

Stairs and doctors,
doctors and lifts,
questions and tests,
pills and syrups.

Up and down the hospital,
nurses and emergencies.
Take off your trousers:
injections!

And now lie down on the examining couch,
we have to have an X-ray taken

in order to see,
in order to see,
in order to see his lungs better!

And up and down the hospital,
nurses and emergencies.
Take off your trousers:
injections!

Surgery,
agitation.
Paediatrics
all day long.
Up and down
the hospital!

3.

–The doctors have told us that he'll have to stay in hospital for a while; therefore, Robert would be much more relieved if you, his teacher, could tell his classmates. He's so much looking forward to see them!

Today, our teacher told us
why Robert isn't able to come to school.
She told us that his illness
is something like a very,
very bad cold.

Today, our teacher told us
why Robert isn't able to come to school.
She told us what he has
and we got really worried:
we don't really know what to do.

4.

–Why are you looking so sad? Why are you so discouraged?
If you, his classmates, are sad, who is going to cheer up Robert to help him handle with his long stay in hospital?
We should do something so that he knows how much we miss him.

We could give him a present
and bring it to hospital.

–In hospital it's always clean...
–It shouldn't get dirty,
it shouldn't stain,
it shouldn't make the wall dusty!

–In hospital it's always quiet...
–It shouldn't make a racket,
it shouldn't frighten anybody,
it shouldn't get anybody worked up!

We could give him a present
and bring it to hospital.

–Hospitals are always crowded...
–It shouldn't take up too much space,
it shouldn't get lost
it shouldn't run away!

–The present is for Robert...

It should cheer him up,
it should amuse him
until he is strong and healthy!

We could give him a present
and bring it to hospital.

5.

That day, all the boys and girls in Robert's class went home pulling their hair out: what could they give Roberto as a present so that he would be cheered up and always happy?

As you can imagine, the next day everybody came to school full of plenty of good ideas. All had thought about a present, but... it was so difficult to find something adequate to bring to hospital! It either was too big or could get dusty. And if it wasn't the dust, it was too difficult to produce... Until somebody finally said...

I had an idea,
while lying in bed,
in the middle of a nice dream.
I was so astonished
that I thought:
perhaps I should not fall asleep!

1. Not subject to fashion,
it can be worn inside and outside,
night and day, summer and winter,
suitable for old and young.
An original present,
perfect for sharing!

2. It neither needs a battery
nor an accumulator.
It doesn't require any maintenance
and is easy to use.
An original present,
perfect for sharing!

3. It will keep him company
now, today and all his life.
He'll feel, at any time,
his friends around him.
An original present,
perfect for sharing!

It's a present
that won't bother anyone
In hospital
and for Robert,
I know that for sure,
it'll be a big surprise!

6.

Days were passing for Robert in hospital. The doctors and nurses were very kind to him and they soon became good friends. However, he felt like going outside and playing and seeing his classmates...

I contemplate the street behind the window:
cars passing by, people as well.
I am looking for friends everywhere I can,
only to play with them for a while.

I don't know if it's because I'm ill,

that my skin is so pallid,
or if it's the white colour of the hospital
which has whitened my face.
I miss all colours,
those of my school and home,
those of the streets and shop windows,
those of the bright sky and the dark sea.

7.

—Robert, Robert! Are you awake?
Listen!

Listen!
Don't you hear how the music touches you inside?
Listen?
As if I was tickling you, I want to tell you
to sing,
to listen how, while you are singing, you're not alone
anymore.
So sing,
let's sing this song together, if you like...

8.

It was his friends from school! They had brought him a song! They had given him a song! You can imagine how happy Roberto got... He instantly learned the song and actually didn't stop singing it... Therefore soon all the children in his floor and the nurses and doctors and his father and mother and sister and cousins and uncles and neighbours and...even his grandfather, who sang it with that voice of an over-seventy-years-old man, knew the song by heart...

Robert recovered and became one of those healthy and strong young boys, who are always happy and willing to sing a song. Robert likes to think that, like in his case, there is a beautiful story behind each song that talks about people. He likes to think that if we sing them from the inside, we will feel the near of those people. He likes to think that each song is like a bridge which crosses time and space to bring people together.

Behind each song,
there is a story which talks
about a Robert, a school,
a teacher and some doctors.

We won't say goodbye, but:
see you next song!

With each song,
we can make new friends
and feel deep inside of us
the echo of their love.

We won't say goodbye, but:
see you next song!

In each song,
there is a voice shouting out loud,
that wants to tell you something.
So, listen to it without fear!

We won't say goodbye, but:
see you next song!

Barcelona, January 22nd 1999

CANTATA INFANTIL

Cantata per a Cor Infantil,
Flauta, Oboè, Clarinet, Fagot i Narrador

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de les corals escolars de l'any 1999

Història d'un regal

Música de:
Poire Vallvé

Text de:
Laia Santanach

Flauta / Violí I

CANTATA INFANTIL
Història d'un regal

Música: Poire Vallvé
Text: Laia Santanach

Flauta / Violí I

1. Moltes felicitats, avi!

$\text{♩.} = 60$

mp *mf* *cresc.* *mp* *mf* *cresc.* *mp*

6 11 16 21 26 31 36

1 2

CANTATA INFANTIL

Cantata per a Cor Infantil,
Flauta, Oboè, Clarinet, Fagot i Narrador

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de les corals escolars de l'any 1999

Història d'un regal

Música de:
Poire Vallvé

Text de:
Laia Santanach

Oboè / Violí II

CANTATA INFANTIL
Història d'un regal

Música: Paire Vallvé
Text: Laia Santanach

Oboè / Violí II

1. Moltes felicitats, avi!

$\text{♩} = 60$

mp *mf* *cresc.* *mp* *mf* *cresc.* *mp*

6 11 16 21 26 31 36

1 2

CANTATA INFANTIL

Cantata per a Cor Infantil,
Flauta, Oboè, Clarinet, Fagot i Narrador

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de les corals escolars de l'any 1999

Història d'un regal

Música de:
Poire Vallvé

Text de:
Laia Santanach

Clarinet

CANTATA INFANTIL
Història d'un regal

Música: Poire Vallvé

Text: Laia Santanach

Clarinet

1. Moltes felicitats, avi!

$\text{♩} = 60$

The musical score is written for a Clarinet in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of nine staves of music. The tempo is marked as quarter note = 60. The score includes various musical notations such as notes, rests, slurs, and dynamic markings. The dynamics are marked as *mp* (mezzo-piano), *mf* (mezzo-forte), and *cresc.* (crescendo). There are two first endings marked with a circled '1' and a second ending marked with a circled '2'. The score ends with a double bar line and a repeat sign.

6 *mp* *mf* *cresc.*

11 1

16 *mp*

21 *mf*

26

31 *cresc.*

36 2

41 *mp* *cresc.*

CANTATA INFANTIL

Cantata per a Cor Infantil,
Flauta, Oboè, Clarinet, Fagot i Narrador

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de les corals escolars de l'any 1999

Història d'un regal

Música de:
Poire Vallvé

Text de:
Laia Santanach

Fagot / Violoncel

CANTATA INFANTIL
Història d'un regal

Música: Paire Vallvé
Text: Laia Santanach

Fagot / Violoncel

1. Moltes felicitats, avi!

$\text{♩} = 60$

mp *mf* *cresc.* *mp* *mf* *cresc.* *mp*

CANTATA INFANTIL

Cantata per a Cor Infantil,
Flauta, Oboè, Clarinet, Fagot i Narrador

Encàrrec de l'Ajuntament de Badalona pel programa de les corals escolars de l'any 1999

Història d'un regal

Música de:
Poire Vallvé

Text de:
Laia Santanach

Viola

CANTATA INFANTIL

Història d'un regal

Música: Poire Vallvé

Text: Laia Santanach

Viola

1. Moltes felicitats, avi!

$\text{♩} = 60$

6 *mp* *mf*

11 *cresc.*

16 *mp*

21 *mf*

26 *cresc.*

31 *cresc.*

36 *mp* *cresc.*

41